

Sygn. akt VI U 237/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2021r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Sekcja ds. Ubezpieczeń Społecznych w VI Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Dorota Witkowska
Protokolant:	Stażysta Dobrawa Kopowska

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2021 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy M. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o odszkodowanie z tyt. wypadku

z odwołania od decyzji z dnia 5 stycznia 2017 r., znak (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje powodowi M. M. prawo do jednorazowego odszkodowania w wysokości odpowiadającej 8 % stałego uszczerbku na zdrowiu tj. w kwocie 6.240 zł (słownie: sześć tysięcy dwieście czterdzieści),

II. W pozostałym zakresie odwołanie oddala.

Sygn. akt VI1 U 237/17

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. decyzją z dnia 5 stycznia 2017 r. odmówił M. M. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z uzasadnieniem takim, że organ rentowy nie uznał zdarzenia z dnia 13 kwietnia 2016 r. za wypadek przy pracy.

/k. 13 decyzja w aktach ZUS z dnia 5 stycznia 2017 r./

Powód M. M. złożył odwołanie od powyższej decyzji wnosząc m.in. o jej zmianę oraz przyznanie jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy.

W uzasadnieniu powód podtrzymał, że uległ wypadkowi przy pracy. Podkreślił, iż do urazu nie doszłoby bez wykonywania zwyczajowych pracowniczych obowiązków w miejscu pracy i w czasie pracy, gdyż to w ich rezultacie doszło do wywołania w organizmie szkodliwych skutków. Powód wskazał również, iż przed wystąpieniem zdarzenia nie odczuwał żadnych dolegliwości bólowych.

/k. 4 odwołanie/

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołania.

Pozwany w uzasadnieniu podtrzymał zaskarżoną decyzję.

/k. 5 odpowiedź na odwołanie/

Sąd ustalił co następuje:

Powód M. M. podlegał ubezpieczeniom społecznym, w tym ubezpieczeniu wypadkowemu, z tytułu zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w G. na stanowisku magazyniera.

/okoliczności bezsporne/

W dniu 13 kwietnia 2016 r. powód świadczył pracę w magazynie firmy (...) Sp. z o.o. w G.. Do jego obowiązków należało m.in. rozkładanie towaru na regałach.

Około godz. 16:00 podczas rozkładania towaru na regałach, układając produkty jeden na drugim i przesuwając je na półce powód poczuł silny ból w prawym ramieniu. Jednakże myśląc, że kontuzja nie jest poważna powód podjął decyzję o kontynuowaniu pracy. Powód nie zgłosił zdarzenia przełożonemu z nadzieją, że stan nie będzie długotrwały i uraz minie. Jednakże od czasu do czasu ból powtarzał się, a w sierpniu stał się ciągły. W październiku po wizycie u lekarza ortopedy i wykonaniu badania RTG zdiagnozowano uszkodzenie stawu barkowo-obojęzycznego prawego II stopnia. Po serii zabiegów rehabilitacyjnych powód zgłosił fakt wypadku przy pracy przełożonemu i inspektorowi BHP. Zdarzenie zostało przez pracodawcę uznane za wypadek przy pracy.

/dowód: protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy Nr (...)/

Pierwsza wizyta lekarska, podczas której powód zgłosił bóle barku prawego odbyła się 12 września 2016 r. Następnie skierowano powoda na badanie RTG, które powód wykonał w dniu 13 września 2016 r. Wizyta u ortopedy odbyła się 5 października 2016 r. W badaniu fizykalnym stwierdzono uszkodzenie więzozrostu piszczelowo-strzałkowego, a w badaniu RTG objawy choroby zwyrodnieniowej barku (sklerotyzacja powierzchni stawowych, niewielkie torbiele w zakresie obojęzyka oraz kości ramiennej). W okresie od 10 października 2016 r. do 21 października 2016 r. powód odbył serię zabiegów rehabilitacyjnych.

/przyznanie powoda k. 17-18, dowód: dokumentacja medyczna k. 21 oraz w aktach ZUS –nienumerowane/

Powód cierpiał z powodu zwyrodnienia barku prawego oraz uszkodzenia więzozrostu obojęzyczkowo-barkowego prawego.

/dowód: k. 30-32, 64 opinia biegłego sądowego ortopedy i traumatologa Z. M., k. 110-114, 139, 168-169v, 208-209 opinia biegłego sądowego ortopedy i traumatologa W. Ż./

U powoda rozpoznano przebyte uszkodzenie stawu barkowo-obojęzycznego prawego w następowym jego podwichnięciu I stopnia i niestabilnością II stopnia, a także przykurcz stawu łokciowego prawego miernie upośledzającego funkcję kończyny górnej prawej.

Powód w czasie wykonywania pracy w magazynie w dniu 13 kwietnia 2016 r. doznał uszkodzenia stawu barkowo-obojęzycznego prawego. Mechanizm uszkodzenia polegał na bezpośrednim urazie tj. ściśnięciu obręczy barkowej, gwałtownym ucisku na obojęzyc oraz na pośrednim urazie tj. pociągnięciu kończyny górnej. Przy czym uraz nie musiał być wysokoenergetyczny.

Przesłankami przemawiającymi za tym, iż do wskazanych obrażeń doszło w wyniku urazu z dnia 13 kwietnia 2016 r. był – mechanizm obrażenia oraz wpis lekarski z dnia 5 października 2016 r. o przebytym wstecz urazie.

Wcześniejsze dolegliwości powoda leczone w 2011r. tj. ból barku prawego promieniujący do łokcia – tkliwość uciskowa ramienia nie przeczyły doznaniem w dniu 13 kwietnia 2016 r. urazowi.

Z powodu następstw wypadku przy pracy z dnia 13 kwietnia 2016 r. powód doznał 8% stałego uszczerbku na zdrowiu.

Kwalifikacja wysokości uszczerbku na zdrowiu powoda wynika z pozycji 102 tabeli uszczerbkowej zawartej w rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym i długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. 2013.954 – tekst jednolity – zwane dalej rozporządzeniem). W przypadku uszczerbku związanego ze zwknięciem stawu obojczykowo-barkowego lub obojczykowo-mostkowego - w zależności od ograniczenia ruchów, upośledzenia zdolności dźwigania i stopnia zniekształcenia można orzec uszczerbek w zakresie od 5 do 25 %. Ocena 8 % uszczerbku na zdrowiu uwzględnia fakt, iż pomimo podwichnięcia niestabilność jest pogłębiana przy zwykłym ruchu kończyną bez obciążenia.

/dowód: k. 110-114, 139, 168-169v, 208-209 opinia główna i opinie uzupełniające biegłego ortopedy i traumatologa W. Ż., k. 170 e-protokół rozprawy i ustne wyjaśnienie opinii/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o okoliczności bezsporne, dowody w postaci dokumentów oraz opinię biegłego ortopedy W. Ż..

Okoliczności bezsporne nie budziły wątpliwości Sądu znajdując swoje potwierdzenie w dokumentach.

Oceniając dowody Sąd dał im wiarę w zakresie jaki wskazano, bowiem w tym zakresie dowody te wzajemnie się potwierdzały lub uzupełniały tworząc logiczną i spójną całość.

Oceniając dokumenty Sąd miał na uwadze, że ich autentyczność i prawdziwość nie była kwestionowana przez strony, ani nie budziła wątpliwości Sądu.

Celem ustalenia czy i jakiego urazu doznał powód w dniu 13 kwietnia 2016 r. podczas wykonywania pracy w magazynie polegającej na układaniu towarów na półce, jaki jest mechanizm ewentualnego urazu i na czym polega, w szczególności czy do tego typu urazu dochodzi w sposób nagły oraz czy i jaki czynnik zewnętrzny mógł ten uraz spowodować, czy i jaki uszczerbek na zdrowiu omawiany uraz spowodował u powoda i w jakiej wysokości Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego ortopedy Z. M.. Biegły sporządził opinię w sprawie, a w dniu 17 października 2018 r. stawił się na rozprawie celem wydania ustnej opinii uzupełniającej. Jednocześnie poinformował, iż od 1 stycznia 2018 r. nie przedłużał kadencji biegłego zaprzysiężonego. Pełnomocnik pozwanego wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego by uniknąć zarzutu, że opinię wydała osoba nieuprawniona. Do powyższego wniosku przychylił się powód. Z uwagi na powyższe Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego W. Ż. na okoliczność jak wskazano powyżej.

Sąd oparł ustalenia stanu faktycznego na opiniach biegłego ortopedy i traumatologa W. Ż.. Oceniając opinię biegłego Sąd podzielił ją, bowiem opinia biegłego była spójna, logiczna, konsekwentna, a biegły uzasadnił na jakiej podstawie dokonał ustaleń medycznych i oceny stanu zdrowia powoda. Biegły oparł opinię nie tylko na dokumentacji, w tym dokumentacji medycznej, ale również na badaniu sądowo-lekarskim w tym na samodzielnie wykonanym badaniu usg. Zatem biegły dysponował materiałem kompletnym do wydania opinii. Jednocześnie biegły posiada wiedzę specjalną z dziedziny medycyny adekwatnej do urazu powoda i jego wiedza poparta jest doświadczeniem zawodowym. Sąd nie znalazł podstaw, aby omawianą opinię zakwestionować z urzędu. Powód nie zgłaszał zastrzeżeń do opinii biegłego.

Pozwany organ rentowy zarzucał opinii biegłego, że dolegliwości, których wystąpienie wiąże powód ze zdarzeniem z dnia 13 kwietnia 2016 r. nie uznanym przez ZUS za wypadek przy pracy, a zgłoszone lekarzowi w odległym czasie trudno uznać za następstwa urazu.

Biegły odniósł się do zarzutów pozwanego podtrzymując opinię i jej wnioski, co uzasadnił. Biegły wskazał, że przesłankami przemawiającymi za tym, iż doszło do wskazanych obrażeń w wyniku urazu z dnia 13 kwietnia 2016 r. są – mechanizm obrażenia oraz wpis lekarski z dnia 5 października 2016 r. o przebytych kilka tygodni wstecz urazie. Data 13 kwietnia 2016 r. widniała również w zaświadczeniu lekarskim wystawionym przez dra T. M. – ortopedę przychodni (...). Nadto w opinii uzupełniającej z dnia 5 października 2020 r. biegły wskazał, iż dokumentacja medyczna dotycząca leczenia powoda sprzed 2016 r. i dane w niej zawarte nie przeczą doznaniem przez powoda w dniu 13 kwietnia 2016 r. urazowi, a także nie mają wpływu na dotychczasowe ustalenia biegłego. Biegły wskazał, iż uszczerbek, którego doznał powód nie powstał w wyniku choroby zwyrodnieniowej, co byłoby widoczne na badaniu radiologicznym, a zmiany zwyrodnieniowe więzadeł zostałyby opisane przez radiologa. Biegły W. Ż. dodatkowo na potrzeby wydania opinii wykonał badanie USG, podczas którego widoczne było jak zachowuje się staw barkowo-obojęzyczny. Powyższe badanie wykazało wystąpienie podwichnięcia w badaniu statycznym, a podczas badania dynamicznego wykazano, iż niestabilność pogłębiła się podczas wykonywania ruchu bez obciążenia. Z uwagi na przeprowadzenie dodatkowego badania USG, które umożliwiło biegłemu na bardziej szczegółowe odniesienie się do uszczerbku doznanego przez powoda Sąd oparł ustalenia stanu faktycznego na opinii biegłego W. Ż., który przekonująco uzasadnił swoją opinię.

Wskazać należy, że Sąd wprawdzie samodzielnie ocenia dowody zgromadzone w sprawie, w tym opinie biegłych, jednak ta ocena nie może prowadzić do sprzeczności z faktami, które z tych opinii wynikają. Jeśli opinia spełnia wymogi przewidziane prawem, jest rzetelna, zgodna z zasadami wiedzy, logiczna, należyście uzasadniona i przekonująca, to należy podzielić wnioski z niej płynące, a nie orzekać z pominięciem tak sporządzonej opinii. Jeżeli opinia biegłego jest tak kategoryczna i tak przekonywująca, że Sąd określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną, to nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych tylko dlatego, iż strona postępowania w subiektywnym przekonaniu co do swego stanu zdrowia nie zgadza się z wnioskami płynącymi z tej opinii (wyrok SN z 22.11.1974 r., II CR 638/74, OSP 1975/5/108, wyrok SA w Lublinie z dnia 14.10.1999 r., III AUa 279/99, OSA 2000/7-8/34).

Przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych nie ma na celu doprowadzenia do przyjęcia tez jednej ze stron, lecz do ustalenia stanu faktycznego zgodnego z prawdą. Postępowanie dowodowe w tym zakresie nie polega zatem na ponawianiu dowodów, tak długo, aż strona uzyska korzystną dla siebie treść opinii, ale dopóty, dopóki nie zostaną ustalone w sposób stanowczy istotne okoliczności sprawy. Wskazać należy na wyrok Sądu Najwyższego z 21.11.1974r., II CR 638/74, OSP 1975/5/108, który stwierdził, że jeżeli opinia biegłego jest kategoryczna i przekonywująca, że Sąd określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną, to nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (tak też: wyrok SN z 18.10.2001r., IV CKN 478/00, LEX nr 52795).

W związku z powyższym, Sąd uznał opinię biegłego ortopedy i traumatologa W. Ż. za miarodajną do rozstrzygnięcia sprawy zważywszy dodatkowo, że powołanie go w sprawie w miejsce dotychczasowego biegłego wynikało ze zgodnego wniosku obu stron i wiązało się z zakończeniem kadencji przez biegłego Z. M..

Zgodnie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2015r., poz. 1242 ze zm. –dalej: ustawa wypadkowa) za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą m.in. podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była ocena, czy zdarzenie z 13 kwietnia 2016r. może być uznane za wypadek przy pracy w rozumieniu powołanego przepisu. W ocenie Sądu zdarzenie powoda miało charakter nagły, bowiem było niespodziewane, zaskakujące, nieprzewidywalne. Sporne pomiędzy stronami było natomiast to, czy zdarzenie zostało spowodowane przyczyną zewnętrzną oraz czy zwichnięcie więzadeł obręczy barkowej miało związek z pracą, w szczególności ze zdarzeniem z dnia 13 kwietnia 2016r.

W ocenie Sądu przesłanki uznania zdarzenia z dnia 13 kwietnia 2016 r. za wypadek przy pracy, określone w przywołanym wyżej przepisie, zostały w niniejszej sprawie spełnione. Uznać należało, że wypadek został spowodowany przyczyną zewnętrzną.

Przyczyna zewnętrzna pochodzi ze świata materialnego, spoza organizmu człowieka. Niejednokrotnie upatruje się także przyczyny zewnętrznej w działalności człowieka, a także w jego organizmie, jeśli tylko wystąpiła współprzyczyna zdarzenia wypadkowego. Zewnętrzną przyczyną sprawczą wypadku przy pracy może być każdy czynnik pochodzący spoza organizmu poszkodowanego, zdolny - w istniejących warunkach - wywołać szkodliwe skutki, w tym pogorszyć stan zdrowia pracownika dotkniętego już schorzeniem samoistnym

Podkreślić należy, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd o szerokim rozumieniu przyczyny zewnętrznej wypadku przy pracy. Zewnętrzną przyczyną sprawczą wypadku przy pracy może być każdy czynnik pochodzący spoza organizmu poszkodowanego, zdolny - w istniejących warunkach - wywołać szkodliwe skutki, w tym także pogorszyć stan zdrowia pracownika dotkniętego już schorzeniem samoistnym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18.08.2009r., I PK 18/09, LEX nr 528154 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18.8.1999 r., II UKN 87/99, OSNP Nr 20/2000, poz. 760). Pogląd ten został zaakceptowany także w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28.4.2005 r. (I UK 257/04, niepubl.), w którym dodano, iż w tym znaczeniu przyczyną zewnętrzną może być nie tylko narzędzie pracy, ale także siły przyrody, a nawet praca i czynności samego poszkodowanego.

Należy przy tym podkreślić, iż zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że przyczyna zewnętrzna nie musi być wyłączną przyczyną wypadku przy pracy. Wystarczające jest, że przyczyni się ona do powstania urazu. A zatem jeżeli przyczyna wypadku ma charakter mieszany, wystarczające jest, jeśli zostanie wykazane, że bez czynnika zewnętrznego nie doszłoby do szkodliwego skutku (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29.11.1990 r., II PR 52/90, PiZS Nr 4/1991/63). Ważne jest, aby przyczyna ta była przyczyną sprawczą zdarzenia, natomiast nie musi być przyczyną wyłączną (jedyną). Oznacza to, że wystarczy, aby dany czynnik ze świata zewnętrznego przyczynił się jedynie do powstania uszczerbku na zdrowiu. Związku przyczynowego szkody na osobie z przyczyną zewnętrzną nie przerywa zatem wystąpienie innych przyczyn ubocznych o charakterze wewnętrznym.

W sprawie oceny przyczyny zewnętrznej i związku z pracą zdarzenia powoda Sąd dokonał na podstawie opinii biegłego sądowego i ustalił, że zdarzenie z dnia 13 kwietnia 2016 r. miało związek z pracą, bowiem wystąpiło w miejscu pracy i podczas jej wykonywania. Przesuwanie, unoszenie i układanie towaru na półki przez powoda było zarazem bezpośrednią i adekwatną przyczyną zdarzenia i urazu w postaci uszkodzenia stawu barkowo-obojęczykowego prawego w następnym jego podwichnięciu I stopnia i niestabilnością II stopnia. Nadto wskazać należy, iż doznane przez powoda urazy przed 2016 r. nie miały wpływu na doznany w dniu 13 kwietnia 2016 r. uraz i nie przeczą mu.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy wypadkowej ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie.

Wysokość uszczerbku na zdrowiu została określona przez biegłego z pozycji 102 zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. 2013r. poz. 954).

Wysokość powyższego odszkodowania Sąd ustalił na podstawie art. 12 ust. 1 i 5 ustawy wypadkowej oraz zgodnie z obwieszczeniem Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 26 lutego 2016 r. w sprawie wysokości kwot jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej (M.P. 2016 poz. 206), które stanowiło, że w okresie od 1 kwietnia 2016 r. do 31 marca 2017 r. kwoty jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej wynosiły 780 zł za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Powód odniósł 8% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, co skutkowało przyznaniem kwoty 6.240,00 zł tytułem jednorazowego odszkodowania.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oraz cytowanych przepisów orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

W punkcie II wyroku Sąd oddalił odwołanie w pozostałym zakresie co do roszczenia powoda o przyznanie odszkodowania według stawek obowiązujących w dniu 19 maja 2021 r., a nie w dacie zaskarżonej decyzji, albowiem zgodnie z art. 12 ust. 5 ustawy wypadkowej do ustalenia wysokości jednorazowego odszkodowania, o którym mowa w ust. 1-4, przyjmuje się przeciętne wynagrodzenie obowiązujące w dniu wydania decyzji, o której mowa w art. 15. Z uwagi na powyższe odwołanie w tym zakresie podlegało oddaleniu.